

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

05 decembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul lărgit în următoarea componență:

președinte
judecători

Ursache Petru
Toma Nadejda
Timofti Vladimir
Alerguș Constantin
Țurcan Anatolie

judecând, fără citarea părților la proces, recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Gavriliță Vitalie și de avocatul Corobovțev Valerii în numele inculpatului Lișenco Anatoli, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Slobozia din 22 aprilie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 octombrie 2016, în cauza penală în privința lui

Lișenco Anatoli Vasili, născut la XXXXX,
domiciliat în XXXXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. *Prima instanță: 30.12.2015 – 22.04.2016;*
2. *Instanța de apel: 18.05.2016 – 13.10.2016;*
3. *Instanța de recurs: 19.07.2017 – 05.12.2017.*

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Slobozia din 22 aprilie 2016, Lișenco Anatoli Vasili a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal la 4 (patru) ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 (patru) ani.

S-a dispus încasarea din contul lui Lișenco Anatoli Vasili în beneficiul lui Sîrghi Olesea compensația pentru prejudiciul moral cauzat în sumă de 100000 (una sută mii) lei, cheltuielile de asistență juridică în sumă de 4000 (patru mii) lei, despăgubirile pentru întreținerea copiilor minori XXXXX, născut la 02.10.2003 și XXXXX, născută la 09.04.2000, în mărime de câte 1000 (una mie) lei lunar pentru fiecare copil, începând cu data de 11.04.2014, până la atingerea majoratului de către copii.

Cerințele lui Sîrghi Olesea privind încasarea de la Lișenco Anatoli Vasili a prejudiciului material în mărime de 30000 (treizeci mii) lei au fost respinse ca fiind neîntemeiate.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a reținut că, la data de 11.04.2014, aproximativ la orele 08:15, Lișenco Anatoli Vasili, deținând permisul de conducere nr. XXXXX, de categoriile „A”, „B”, „C”, „D”, „E” și „H”, conducând autobuzul de model „Mercedes 208D”, cu numărul de înmatriculare XXXXX, în care se aflau pasageri, pe drumul public L512 km 0 + 500m, care leagă s. Marianca de Jos și or. Ștefan Vodă, deplasându-se în direcția or. Ștefan Vodă, a observat că în aceeași direcție se deplasa biciclistul Sîrghi Ruslan Gheorghe și cu scopul depășirii acestuia, a efectuat manevra de depășire, însă manifestând o atitudine nechibzuită față de dexteritatea în conducerea mijlocului de transport care permite să prevadă situații periculoase, din cauza neatenției manifestate, neținând cont de condițiile rutiere și situația rutieră, nu a redus viteza până la limita care i-ar asigura securitatea circulației sau chiar să oprească și ca rezultat, a tamponat cu partea frontală, dreaptă, biciclistul Sîrghi Ruslan Gheorghe. În rezultatul accidentului rutier, biciclistul Sîrghi Ruslan Gheorghe a decedat la fața locului și conform raportului de expertiză medico-legală nr. 045 din 25.05.2014, acestuia i-au fost cauzate leziuni corporale sub formă de traumă cranio-cerebrală deschisă, fractura oaselor bazei craniului, hematom epidural, subdural, hemoragii subrahnoidiene, intra parenchimotoase, cu hemoragii în țesuturile moi adiacente, otoragie bilaterală, traumă închisă a toracelui cu fractura directă a coastelor 2; 3; 4; 5; 8; 9, excoriație membrul inferior stâng, care au fost produse cu puțin timp înainte de survenirea decesului, care se califică ca vătămare corporală gravă, periculoasă pentru viață.

Instanța de fond a încadrat acțiunile inculpatului Lișenco Anatoli Vasili în baza art. 264 al. (3) lit. b) Cod penal - *încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență decesul unei persoane.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de avocatul Corobovțev Valerii în numele inculpatului Lișenco Mihail, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat de sub învinuirea imputată în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal.

În motivare a invocat că, totalitatea probelor administrate în cauza dată, precum declarațiile martorilor, rapoartele de expertiză tehnică, nu confirmă vina lui Lișenco Anatoli în încălcarea prevederilor p. 11.1 p.45 b), d), p. 45.2 RCR RM, ce a cauzat din neatenție decesul unei persoane.

În acest sens a indicat că, din concluzia expertizei din 28.10.2015, făcute în baza reproducerii declarațiilor lui Lișenco Anatoli date la locul accidentului rutier, pe care s-a bazat instanța de judecată în demonstrarea vinovăției acestuia în comiterea infracțiunii prevăzute de p. 11.1, p. 45.1 I. b), d), p.45.2 RCR RM (f. d. 245-254), reiese că din momentul efectuării de ciclist a manevrei în stânga în perioada

de vreme 1,67/1,68 secunde, șoferul automobilului „Mercedes” n-a avut posibilitate tehnică să evite ciocnirea pe cale de frânare, această manevră era posibilă numai la timpul 2,62 minute. Din punct de vedere tehnic, în cazul dat conducătorul auto trebuia să procedeze conform cerințelor p. 2.1 RCR RM, care stipulează: „în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului”. Instanța de fond nu a ținut cont de această probă.

Totodată, faptul că din motive tehnice nu a fost posibil de evitat accidentul, este confirmat prin datele expertizei tehnice.

La fel, a considerat că, prima instanță eronat a constatat vinovăția lui Lișcenco Anatoli în comiterea accidentului rutier, or, inculpatul nu putea prognoza comportamentul ciclistului, care se deplasa pe partea de mijloc a carosabilului și era în stare de ebrietate, în starea aceasta a făcut virarea la stânga a volanului bicicletei în fața mijlocului de transport, ce îl depășea.

Prin urmare, consecințele prejudiciabile ale accidentului rutier nu pot servi independent temei pentru adoptarea sentinței de condamnare în privința unei persoane ce nu a comis încălcarea cerințelor RCR.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 octombrie 2016 a fost admis, din alte motive, apelul declarat de avocatul Corobovțev Valerii în numele inculpatului Lișcenco Anatoli, casată parțial sentința, în partea stabilirii pedepsei și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță, prin care lui **Lișcenco Anatoli Vasili**, recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa de 4 (patru) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 (trei) ani.

În baza art. 90 Cod penal s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoarea pe o perioadă de probațiune de 3 (trei) ani, dacă în termenul de probațiune fixat Lișcenco Anatoli Vasili nu va comite o nouă infracțiune și prin comportare exemplară și muncă cinstită va îndreptăți încrederea acordată.

În rest celelalte dispoziții ale hotărârii atacate au fost menținute.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a reținut, că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, corect concluzionând asupra vinovăției inculpatului Lișcenco Anatoli Vasili de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal.

Instanța de apel a indicat, că deși inculpatul nu și-a recunoscut vina, vinovăția acestuia este dovedită pe deplin prin cumulul de probe administrate de către organul de urmărire penală, examinate de prima instanță și verificate de instanța de apel, astfel, ajungând la concluzia că în acțiunile inculpatului sunt întrunite elementele infracțiunii imputate.

Totodată, instanța de apel, cercetând și analizând materialele dosarului penal, a specificat că, prin ordonanța de punere sub învinuire din 11 iulie 2014 lui Lișcenco Anatoli i-a fost înaintată învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, pentru faptul că a încălcat prevederile pct. 11 alin. (1), pct. 45 alin. (1) lit. b), d), pct. 45 alin. (2) ale Regulamentului Circulației Rutiere (f.d. 127, vol. I) și prin rechizitoriul întocmit de organul de urmărire penală, lui Lișcenco Anatoli i-a fost înaintată învinuirea în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, pentru faptul că a încălcat prevederile pct. 11 alin. (1), pct. 45 alin. (1) lit. b), d), pct. 45 al. (2) al Regulamentului Circulației Rutiere (f. d. 283-285, vol. I).

Prin sentința Judecătoria Slobozia din 22 aprilie 2016 Lișcenco Anatoli a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, însă în partea constatatoare a faptei comise de inculpat nu a indicat care puncte din Regulamentul Circulației Rutiere au fost încălcate de către Lișcenco Anatoli (f. d. 62, vol. 2). Ulterior, în motivarea soluției stabilește că Lișcenco Anatoli a încălcat prevederile pct. 11 al. (1), pct. 45 alin. (1) lit. b), d), pct. 45 alin. (2) al Regulamentului Circulației Rutiere, dar a indicat și încălcarea prevederilor pct. 52 alin. (2) al Regulamentului Circulației Rutiere, care stabilește că *conducătorul trebuie să mențină în timpul depășirii un interval lateral suficient în raport cu vehiculul pe care îl depășește, mai cu seamă la depășirea bicicletelor, ciclomotoarelor și motocicletelor fără ataș (f.d. 65, vol. II).*

Astfel, instanța de apel, notificând prevederile art. 325 Cod de procedură penală, a constatat că, instanța de fond a depășit limitele învinuirii înaintate lui Lișcenco Anatoli, prin indicarea eronată a faptului, că inculpatul a încălcat prevederile pct. 52 alin. (2) al Regulamentului Circulației Rutiere, care nu i-au fost aduse în învinuire de către organul de urmărire penală în ordonanța de punere sub învinuire (f. d. 127, vol. I) și nici în rechizitoriu (f. d. 283-285, vol. I).

Din acest considerent, instanța de apel a exclus din constatarea faptei indicarea despre încălcarea de către Lișcenco Anatoli a prevederilor art. 52 alin. (2) Regulamentului Circulației Rutiere, care nu a fost înaintată ca învinuire de către procuror.

Referitor la argumentele invocate de partea apărării în susținerea solicitării de achitare a inculpatului, instanța de apel a considerat că acestea sunt nefondate, deoarece ansamblul de probe administrate în cauză demonstrează cert că Lișcenco Anatoli, trebuia să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase și situația rutier, iar în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuia să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului și ca rezultat a tamponat cu partea frontală, dreaptă, pe biciclistul Sîrghi Ruslan, încălcarea ce a cauzat din imprudență decesul unei persoane.

În această ordine de idei, Colegiul a menționat raportul de expertiză judiciară auto-tehnică nr. 110, din 28.01.2015, prin care se confirmă cu certitudine că, *în momentul inițial al coliziunii, automobilul de model „Mercedes Benz 208D” și bicicleta se amplasau în aceeași direcție, totodată axele longitudinale a vehiculului și a bicicletei aflându-se sub unghi aproximativ de 25°. Sistemele și mecanismele automobilului de model „Mercedes Benz 208D”, cu numărul de înmatriculare XXXXX, care sunt responsabile pentru siguranța traficului (sistemul de frânare, sistemul direcție, suspensia roților), se aflau în stare funcțională și nu au defecte tehnice care ar fi putut să fie în legătură cauzală cu accidentul rutier dat (f. d. 167-177, vol. I); raportul de expertiză judiciară nr. 1512, 298 din 28.10.2015, din care se constată că dacă la momentul începerii de către biciclist a manevrei de întoarcere spre stânga, timpul său de deplasare din acest moment până la momentul tamponării constituia 1,67/1,68 secunde, șoferul automobilului de model „Mercedes Benz 208 D” nu dispunea de posibilitate tehnică de a evita tamponarea biciclistului prin frânare, dacă timpul de deplasare a biciclistului constituia 2,62 secunde, șoferul automobilului de model „Mercedes Benz 208D” dispunea de posibilitate tehnică de a evita tamponarea biciclistului prin frânare. Din punct de vedere tehnic, șoferul automobilului „Mercedes Benz 208D” în cazul dat trebuia să acționeze în conformitate cu cerințele subpunctului 2) punct 45 al RCR, care prescrie: „în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului” (f. d. 245-254, vol. I).*

Nerecunoașterea vinovăției de către inculpat, instanța de apel a apreciat-o ca o metodă de apărare și un drept de a nu se autoincrimina, garantat de art. 66 Cod de procedură penală și art. 6 CEDO, or, persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpat nu poate fi urmărit pentru depunerea declarațiilor false sau refuzul de a face declarații și nu poate fi calificate ca circumstanță agravantă la stabilirea pedepsei penale.

Verificând legalitatea pedepsei stabilite, instanța de apel a conchis, că instanța de fond i-a aplicat inculpatului o pedeapsă prea aspră, deoarece nu a ținut cont de criteriul echității și proporționalității, de circumstanțele cauzei și personalitatea inculpatului, precum și faptul că partea vătămată era în stare de ebrietate alcoolică și se deplasa cu bicicleta pe mijlocul drumului, fapt confirmat prin raportul de expertiză medico-legală nr. 045 din 25.04.2014, potrivit căruia la cercetarea toxico-chimică în sângele pătimitului Sîrghi Ruslan s-a depistat alcool etilic în cantitate de 0,93 % și urina 1,41 %, ceea ce pentru persoanele vii corespunde unei stări de ebrietate grad ușor (f. d. 52-57, vol. I).

Instanța de apel la stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului Lișenco Anatoli, a ținut cont de prevederile art. 6, 7, 16, 61, 75-79, 90 Cod penal, de principiul legalității, egalității, umanismului, principiul individualizării răspunderii penale și pedepsei penale, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care conform art. 16

Cod penal face parte din categoria infracțiunilor grave, de faptul că infracțiunea a fost comisă din imprudență, de persoana vinovatului, care se caracterizează pozitiv la locul de trai și de muncă, anterior nu a fost judecat și nici nu a fost în conflict cu legea penală, circumstanțe agravante nu au fost stabilite.

Astfel, reieșind din analiza complexă a circumstanțelor cauzei, instanța de apel a ajuns la concluzia, că scopul legii penale, la caz, poate fi atins și fără izolarea inculpatului de societate, prin suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probațiune, conform prevederilor art. 90 Cod penal, acordându-i șansa de a-și corecta comportamentul în sensul respectării legii penale, totodată, subliniind că pentru această categorie de infracțiuni se permite aplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei.

6. Decizia instanței de apel pronunțată integral la 28 noiembrie 2016, este atacată cu recursuri ordinare de procuror, la data de 27.10.2016 și de avocatul Corobovțev Valerii în numele inculpatului Lișenco Anatoli, la data de 21.12.2016, care au solicitat:

– **procurorul**, casarea acesteia, cu menținerea hotărârii primei instanțe, considerând că pedeapsa stabilită de instanța de apel prin aplicarea art. 90 Cod penal, a fost individualizată greșit, deoarece nu a ținut cont de circumstanțele cauzei, precum comportamentul inculpatului față de succesorul legal al victimei, care pe tot parcursul urmăririi penale și examinării cauzei, nu a restituit benevol prejudiciul cauzat mai mult de doi ani de la comiterea infracțiunii, nerecunoașterea de către inculpat a vinovăției sale, ceia ce demonstrează faptul că acesta nu a conștientizat fapta ilicită.

La fel, menționează că, instanța nu a dat apreciere nici probelor materiale prezentate de procuror, care confirmă că, anterior inculpatul a fost sancționat contravențional de 3 ori pentru comiterea contravențiilor din domeniul circulației rutiere;

– **avocatul Corobovțev Valerii în numele inculpatului**, solicită casarea hotărârilor judecătorești, adoptate în speța dată, privind condamnarea inculpatului Lișenco Anatoli în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare a acestuia de sub învinuirea imputată, invocând temeiul prevăzut de art. 427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală.

În motivarea recursului indică aceleași motive expuse în cererea de apel descrise la pct. 3 al prezentei decizii.

7. Judecând recursurile ordinare în raport cu materialele cauzei, Colegiul lărgit concluzionează, că acestea urmează a fi respins ca inadmisibil, din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct.1) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Referitor la recursul declarat de procuror

7.1. Colegiul lărgit consideră nefondate alegațiile acuzatorului de stat sub aspectul temeiului de drept prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală – *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale* și în acest sens se reține că, instanța de apel, judecând cauza a constatat că prima instanță i-a aplicat inculpatului o pedeapsă prea aspră, deoarece nu a ținut cont de criteriile generale de individualizarea a pedepsei și de scopul pedepsei penale, reieșind din circumstanțele cauzei.

Astfel, analizând decizia atacată, instanța de recurs conchide, că instanța de apel legal și întemeiat a casat hotărârea primei instanțe în partea stabilirii pedepsei și i-a aplicat inculpatului Lișcenco Anatoli pedeapsă sub formă de închisoare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, potrivit art.90 Cod penal, deoarece la judecarea apelului, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, respectând prevederile art. 414 alin. (1), (5) și 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, așa cum este indicat în pct. 5 din prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară.

Subsidiar, Colegiul penal menționează că pedeapsa este echitabilă când impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

Totodată, se subliniază că, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă mai aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt care duce la consecințe contrare scopului urmărit.

Astfel, instanța de recurs relevă că, aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal – suspendarea condiționată a executării pedepsei, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ea este un incident în viața acesteia, or, instituția suspendării condiționate a pedepsei nu trebuie privită ca un avantaj acordat de lege infractorilor, ci trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă.

La fel, se subliniază că, sintagma *suspendarea condiționată* înseamnă liberarea condiționată de la executarea reală a pedepsei sub formă de închisoare cu anumite condiții puse de instanța de judecată.

Mai mult ca atât, Colegiul lărgit atrage atenția și la poziția succesoriului părții vătămate, care a declarat că nu dorește ca inculpatul să execute o măsură de pedeapsă reală, dar a solicitat întreținerea copiilor ei de către inculpat (f.d.59, vol. II), totodată, se reține și faptul că, după înmormântare părții vătămate, inculpatul i-a dat soției acestuia (succesorul părții vătămate) suma de 15 000 lei (f.d.30; 59; 63; 103, vol. II), iar potrivit hotărârii primei instanțe s-a dispus încasarea din contul lui Lișenco Anatoli Vasili în beneficiul lui Sîrghi Olesia compensația pentru prejudiciul moral cauzat în sumă de 100000 (una sută mii) lei, cheltuielile de asistență juridică în sumă de 4000 (patru mii) lei și despăgubirile pentru întreținerea copiilor minori XXXXX, născut la 02.10.2003 și XXXXX, născută la 09.04.2000, în mărime de câte 1000 (una mie) lei lunar pentru fiecare copil, începând cu data de 11.04.2014, până la atingerea majoratului de către copii, soluție menținută de instanța de apel.

Reieșind din cele expuse supra, Colegiul penal consideră că instanța de apel și-a argumentat hotărârea în sensul aplicării art. 90 Cod penal, corect ajungând la concluzia că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă fără izolarea acestuia de societate și va atinge scopul restabilirii echității sociale.

Referitor la recursul declarat de avocatul Corobovțev Valerii în numele inculpatului

7.2. Analizând recursul declarat de avocat, Colegiul lărgit constată, că acesta invocă temeiul de drept prescris în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, considerând că *instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor indicate în apel*, limitându-se doar la preluarea motivării înfăptuite în hotărârea primei instanțe. De asemenea recurentul, fără a invoca vreun temei de drept din cele indicate în art. 427 Cod de procedură penală, consideră, că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal. În susținerea argumentelor sale recurentul invocă aprecierea incorectă înfăptuită de către instanțele de fond a probelor administrate în speță.

Analizând decizia atacată în raport cu argumentele recursului, Colegiul lărgit a ajuns la concluzia, că temeiul invocat de recurent prevăzut în pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului declarat, deoarece instanța de apel n-a comis asemenea eroare de drept.

În acest sens Colegiul lărgit menționează că, potrivit art. 414 alin.(1) Cod de procedură penală instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin.(8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

În conformitate cu materialele cauzei inculpatul Lișcenco Anatoli Vasili a fost pus sub învinuire, recunoscut vinovat și condamnat de prima instanță în baza art. 264 alin.(3) lit. b) Cod penal, cu indicii calificativi - *încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență decesul unei persoane*, soluție menținută de instanța de apel, care a constatat că, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, corect concluzionând asupra vinovăției inculpatului de săvârșirea infracțiunii imputate.

Colegiul lărgit, analizând decizia atacată, consideră, că instanța de apel legal și întemeiat a menținut soluția primei instanțe privind vinovăția inculpatului, deoarece la judecarea apelului declarat de avocatul Corobovțev Valerii în numele inculpatului, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, respectând prevederile art. 414 alin. (1), (5) și 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, așa cum este indicat în pct. 5 din prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară.

De asemenea Colegiul penal consideră neîntemeiate argumentele recurentului precum că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii imputate, deoarece în susținerea acestora recurentul invocă doar faptul că instanța de apel ar fi lăsat fără careva apreciere concluzia raportului de expertiză din 28.10.2015, prin care se afirmă, că șoferul automobilului „Mercedes” nu dispunea de posibilitatea tehnică să evite prin frânare ciocnirea cu bicicleta condusă de partea vătămată.

În acest sens Colegiul lărgit reține faptul, că potrivit raportului de expertiză invocat de către recurent, în continuarea textului indicat de către acesta, este indicat, că: *„...dacă timpul de deplasare a biciclistului constituia 2,62 secunde, șoferul automobilului de model „Mercedes Benz 208D” dispunea de posibilitate tehnică de a evita tamponarea biciclistului prin frânare. Din punct de vedere tehnic, șoferul automobilului „Mercedes Benz 208D” în cazul dat trebuia să acționeze în conformitate cu cerințele subpunctului 2) punct 45 al RCR, care prescrie: „în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului”* (f. d. 253, vol. I).

Colegiul subliniază că această concluzie a raportului de expertiză a fost pusă la baza condamnării inculpatului de către instanțele de fond, care au concluzionat că imposibilitatea tehnică de a evita tamponarea este rezultatul încălcării de către inculpat a cerințelor subpunctului 2) punct 45 al RCR, care îl obligau pe inculpat să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător.

Totodată Colegiul lărgit menționează, că aceste argumente ale recurentului privitor la o altă apreciere a probelor, inclusiv a raportului de expertiză sus-indicat, au constituit obiect al examinării la judecarea cauzei în prima instanță și în instanța de apel, însă ambele instanțe au constatat că ansamblul de probe administrate în cauză demonstrează pe deplin vinovăția inculpatului Lișcenco Anatoli, care trebuia să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase și situația rutieră, astfel că, văzând biciclistul, care se deplasa pe mijlocul carosabilului, conducătorul Lișcenco Anatoli trebuia să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, acțiuni ce nu au fost întreprinse de către acesta și ca rezultat inculpatul a tamponat cu partea frontală, dreaptă, pe biciclistul Sîrghi Ruslan, încălcare ce a cauzat din imprudență decesul persoanei.

Astfel, instanța de recurs atestă că, argumentele invocate de recurent, au constituit obiect al examinării la judecarea cauzei în prima instanță și în instanța de apel, iar asupra acestora instanțele judecătorești s-au expus argumentat în hotărârile pronunțate.

În aceste condiții instanța de recurs consideră, că n-a fost constatată prezența în speța examinată a unor erori de drept, care ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Subsidiar, Colegiul penal subliniază că, potrivit jurisprudenței CtEDO nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele inferioare. Or, în cazul în care acestea și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (*hotărîrea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

Din considerentele expuse, Colegiul lărgit conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, de aceea recursurile ordinare declarate de procuror și de avocatul Corobovțev Valerii în numele inculpatului Lișcenco Anatoli urmează a fi respinse, ca inadmisibile.

8. În temeiul art. 434, art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul lărgit,

DECIDE:

Se resping ca inadmisibile recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Gavriliță Vitalie și de avocatul Corobovțev Valerii în numele inculpatului Lișcenco Anatoli, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 octombrie 2016, în cauza penală în privința lui Lișcenco Anatoli Vasili.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la data de **04 ianuarie 2018**.

Președinte

Ursache Petru

Judecător

Toma Nadejda

Judecător

Timofti Vladimir

Judecător

Alerguș Constantin

Judecător

Țurcan Anatolie